

52.

RECTOR

ILLUSTRIS AD SALAM AUGUSTEI

AD EXEQVIAS

FOEMINÆ ORNATISSIMÆ

MAGDALENÆ
DOROTHEÆ,

DN. JOHANNIS BRÜHLII,
in Auguſteo Typographi, Uxoris
deſideratiſſimæ,

d. 25. Jul. M DC LXXVII. hor. I.

deducendas

Omnes ſuos Cives invitat.

DUm exeqvias ornatissimæ Fœminæ paramus, quam industrio ac probato nostro Typographo, non à negotiis saltem domesticis, sed etiam ab auxiliis typographicis sæpè fuisse cognovimus; non immeritò ultimorum seculorum deprædicamus felicitatem, innotuisse DEi beneficio paratissimum scribendi compendium, ut scripta divinæ ac humanæ sapientiæ per orbem facilius diffeminari, ac leviori pretiò curiosis lectoribus procurari hætenus potuerint. Nam quo majorem hæc ars habet utilitatem, & quo præsentiora artificum erga eruditos sunt officia; eò certius optaverit, qui rem literariam cordi habet, velit omnipotens studiorum Patronus, his docentium & discipulorum amanuensibus talem fortunæ largiri constantiam, qualem requirit in ordinandis typis sedulitas, iisque colorandis & exprimendis dexteritas. Nimirum est in sancto hoc opere labor non exiguus, siue eligendarum & digerendarum formularum patientiam, siue judicandi preli solertiam, siue, quod in optimo nostro Typographo quivis deprædicaverit, sumptuosam puriorum literarum curam velimus spectare. Et verò quam à tenuibus initiis noster eò fuerit progressus, ut cultiorem typographiam inter splendida Augustei ornamenta liceat referre novimus, qui scripta nostra ejus manu sæpe jubemus fieri ornatiore. Accedit ad hoc accurata sculpendi promptitudo, quæ literarum quælibet defectum, vel ad invidiam usque, hætenus feliciter compensavit. Cum igitur in hoc bene merendi studio, præter omnem expectationem, non acerbam modo uxoris valetudinem, sed acerbiorum ipsius morbi molestis mortem fuerit expertus; dubium non est, quin apud singulos Augustei nostri Cives ea extent condolendi & comprecandi desideria, quæ vel ultro, & si absit invitatoria hæc præscriptio, frequentem & splendidum

didum funeris processum polliceantur. Nos tamen ut dilectissimo Civi, quod nostrarum est partium, exhibeamus, more consveto, antequam intimetur repetita invitatio, quem vitæ cursum consummaverit beata ejus Uxor, breviter expone-
mus.

Edita verò in lucem est d. XXVII. Jul. M DC LIII. circa ipsum meridiem, Patrem nacta Dn. JOHANNEM KÖNIGI-
UM, tum Weissenfelsæ viventem, postea apud Colonellum, Oettingensem rei Oeconomicae Breitenhaynii Præfectum, qui postea Electori Moguntino militans, d. 21. Jan. 1667. Moguntiaë diem obiit supremum. Matrem habuit, quæ filiam se habuisse nunc ferio luget, BARBARAM HORNIAM. Baptismi Sacramento initiata testes habuit REGINAM Dn. BAL-
THASARIS FALCKNERI tum in hac Præfectura Prætoris Uxorem, ANNAM GERTRUDIM Dn. JOHANNIS KRUMPII in eadem Præfectura Advocati & Consulis Conjugem, ut & Dn. M. AUGUSTUM FERBERUM, in agro Weissenfelsensi Keinensis Ecclesiæ Pastorem. Et vero hos Christianæ pietatis fidejussores non fefellit, postquam ad annos discretionis provectior ætas assurgeret. Sive enim quis spectaret exhibitum cœlesti sponso amorem, sive præstitam viduæ Matri in rebus domesticis obedientiam, sive virgineam erga singulos modestiam; eò certè videbantur collimare virtutes, ut optimum maritum mereri, similesq; olim sui animi filias futuro marito polliceri videretur. Neq; non respondit eventus, postquam BRÜHLIUS noster Clementissimam indeptus confirmationem Typographiæ præficeretur. Is enim intelligens eam fore imposterum vitæ suæ conditionem, quæ multis de causis fidelem requireret sociam, in hujus virtutibus defixit oculos, ut ritè peractis Sponsalibus, die XXV. Novembr. M DC LXXIII. ad solennes procederet nuptias. Et erat istius diei tanta in Augusteo nostro celebritas, quantam hucusq; non licuit repetere. Nimirum intimaverat auspicatoriam suam Orationem conjunctissimus Collega noster Dn.

)2(

JOHAN-

JOHANNES RIEMERUS, ubi Serenissimus AUGUSTI
FUNDATORIS Filius Dn. CHRISTIANUS splendidissimâ
Nobilium coronâ cinctus Auditorium ingrederetur, ac Gra-
tiosissimâ suâ præsentia, quantum splendori huic literario cu-
peret, ex voto demonstraret. Quem profectò diem inter
candidissimos ideò referre justum fuit, quod AUGUSTA
PROGENIES AUGUSTI PARENTIS indolem, in augen-
dis studiorum progressibus exemplo satis magno declarasset.
Ac vel ideo istius lucis AUGUSTA solennitas fausta etiam il-
lis videbatur omina constituere, qui, post Actum in Gymnasio
matutinum, pomeridianas indixerant nuptias. Optabant o-
mnes, vellet DEUS hanc indulgere gratiam, ut hujus typogra-
phi manu expressum sæpius legeretur AUGUSTUM NO-
MEN, possetq; nova artificis socia, exscribendo nomini, suas
simul adhibere melantéres. (ita enim vocant sphæras suas co-
riaceas illinendo formis atramento destinatas, quas profectò
impigrè tractare didicerat, quoties festinatio reliquorum in-
dustriam ad alios labores vocasset) Et invenerat quidem Ma-
ritus non infelix, quod in Conjugio dicitur felicissimum. Ut e-
nim prætereamus mutuuum adjutorium, cujus observans erat,
vel ad officinam; fœcundo etiam partu suum implere officium
est conata. Ante Patris pedis adhuc ludit, ignara quid ploretur,
JOHANNA MAGDALENA in lucem edita d. XVI.
Septembr. M. DC. LXXIV. cujus aspectu sicut antea lætabatur,
sic cruciatur Parens geminam educandi curam sibi inje-
ctam sentiens. Alteram fertilitatem testata est Anni hujus
d. X. Junii, marito offerens EUPHROSYNAM ROSINAM, si-
bi verò pariens non Rosarum sed spinarum vel absinthii fili-
am, doloris puellam, mortis nunciam. Etenim ille DEUS,
qui prædixit cum dolore enixuras fœminas, non periculofam
modo parienti immisit difficultatem, sed fœmininâ hâc victo-
riâ defunctam novis immergi doloribus, imperscrutabili suâ
voluntate, passus est, ut lethiferas puerperarum comites subin-
de experiretur, nec in auxiliis Medicorum quamlibet diligen-
tissimis

tissimis quicquam levamenti repositum esse deprehenderet. Sic in vitæ mortisque confinio hærens, Deoq; rem suam committens, sextam Purificationis suæ, ut vocant, septimanam attigit; at filiolam sine Matre misit ad templum, quasi manifesto omine, hanc viam sub materna manu ductione nunquam iri frequentatum. Et sanè Orphana, matris mortalem vultum non agnitura, id amisit, quod penè dixerim non habuit, & cujus jacturam eò intelligit minus, quò majorem Matris necessitatem suis lacrymis & ejulatibus ostendit. Etenim die XXIII. hujus mensis, quem aliqui sacrum faciunt Beatrici, mane antequam audiretur sexta, relictis terræ doloribus in beatas cœli cohortes recepta, uno momento didicit, quam facile adversus superna gaudia contemni queant sublunarium molestiarum exercitus. Atque adeò non est, cur beatam hanc mutationem lætibus nostris velimus prosequi: quin potius ea quasi porrectis è beatorum sede manibus hortatur, gratulandum sibi esse, quod in LIBRO VITÆ talia nunc legere contigerit, quæ à nullis perscribi typographis, à nullis dictari Doctoribus, à nullis legi & perlustrari queant mortalibus.

Eqvidem habet mœstissimus Viduus, cur factam suavissimi tori lacunam anxio subinde desiderio prosequatur: si vel maxime filiolarum gementium strepitus ad lacrymandi necessitatem oculos non adigerent. Interim ne discedamus sine solatio, manu quasi ductum, ordinatas typorum capsulas jubebimus inspicere. Ut enim latinæ formulæ literas exhibent partim erectas seu antiquas, partim inclinatas, quas suo stylo dicunt cursivas, quarum sanè conjunctio jucundum lectoris intuitum solent provocare: ita Conjugium quasi scriptura est, diversis ejusmodi typis combinata. Maritus ob sexus præstantiam literas refert erectas, foemina cursivas. Et ô quam celeri cursu suam pervagata est scripturam! quam fugitiva & currens hæc fuit amœnitas! inclinata est ad terram, imò ad occultas terræ tenebras, quæ versari continuo debebat in
erectis

erectis & lætis mariti oculis. Quid autem nunc agat maritus? Typis erectis simillimus virum se ostendat, ac quemadmodum hæc præscriptio, sine literarum cursivarum mixtura deducitur, ita mentem servet ab inclinata tristitia semper alienum. Erigat se in cœlum, ubi erectam sentit, quam in terra vidit inclinatam. Elevetur ad DEum, qui in mortem ducit, ut vitæ demum percipiamus delicias. Exurgat è lacrymis nihil proficientibus, & è suis discat capsulis, quid in mœrore deceat Christianum. Sanè quicquid adest scripturarum tacitè infufurrare incipit, nunquam ab homine dolendum, quin meminerit se esse Christi membrum, h. e. DEI felicissimi non servum, sed amicum felicissimum. Prima Scriptura Missalis vocatur, ideo ipsi commendata, quod sub ejus scalpello enata fuit. Nomen verò a Pontificiorum Missalibus accepit, quod istius quantitatis literæ cantoribus canonicis ibidem objiciantur. Quid autem loquitur hæc Missalis? **ITE MISSA EST.** Dimissa est in Pacem, imò præmissa, ut eo mittendi intelligamus, quam superius sumus inventuri sociam. Sequitur aliud typorum genus, quod Canonem Majorem ac Minorem appellant: nam quicumque demum is est canon, unde hunc indepti sunt titulum, lugentem certè admonent, non esse sequendum minorem quasi Gentilium Canonem, qui perpetuis ululatibus ac ploratibus condemnare nitebatur viduos: sed divinam verbi verè canonici regulam; quæ svadeat collocatam in DEo servare fiduciam, sacramq; lucernam pedibus nostris lucentem instar canonis viatorii perpetuo contueri. Habent Ecclesiæ suos canones, quibus refocillari solent Canonici. Sed habeat hic canonicam Scripturæ opulentiam, quæ restituet animum sub necessario mortis canone langventem. Est porrò typus, quem Romanum dicunt. Qui non ad nugaces Romanensium nænias, sed ad illum inclinare videtur scriptorem, qui ad Romanos scripsit epistolam, & qui **JUSTIFICATIS PER FIDEM IN CHRISTO JESU PACEM** annunciat. O feliciorum Romanis Re-

rum

rum Dominis, qui hanc ritè intelligere queat scripturam! O æternâ Româ dignum, qui cordis membranam his literarum formulis undiqvaque habeat insignitam. Quod si adspiciat capfulas, quarum characteres Textum vocitamus, non Textum modo funebrem animo objiciat, verùm etiam quantum exinde redundet solatii, solidè secum perpendat. Sanè acerbum textus putamen, si reminiscatur, quantum amiserit; affucundus nucleus, si cogitet, id voluisse DEum, id factum ob evitanda mortalitatis mala, ac excitandum cœli desiderium. Textum excipit Tertia. Quid hæc solatii tribuet? Tertio factam matrem innuit, quæ bis in mundo puerpera, auxilio Salvatoris, quasi seipsam in cœlo progenerat puriorem. Tertium in terris numerum implevit, sive filiolis annumeret orbam matrem, sive viduum maritum: Sed erit divina TRIAS, triplici huic tristitiæ, tergemino auxilio, præfens, nec patietur attingi scripturam hanc Tertiam, quin triplici solatio ipsam laborantis dextram reddat latiore. Post Tertiam collocatur quam vocitant Mediam, & quæ exscribendo huic Programmam infervit. Ea clamat, Medium tenuisse beatos, incedendum esse viâ mediâ, ne parùm lugentes videamur divinam visitationẽ contemnere, nimium dolentes, de bonitate paterni visitatoris desperare: nunquam ad excessum delabi severitatem, quin ex altera parte major affulgeat amœnitas: quin etiam in media morte mediam inveniri vitam, & esse optimum remedium calamitatis, non nisi in media DEi gratia quærere medium. Mediam sequitur Cicero: quod enim Ciceronis Opera hunc characterem primo probaverunt, appellatio invaluit. Post figuras Ciceronianas minutæ spectantur, quas nostro stylo Corpus, externorum voce Garmond nominamus. Istis exscriptum credat Viduus, quicquid sentit mœroris. Nam exigua sunt, quæ patimur. Quod si exigua videntur, quæ solatii loco servavit DEus, ideo credat fieri, quod ab oculis sunt remotiora. Certè enim Missalibus literis exscripta sunt, quæ divinam gratiam in mediis mœroribus pollicentur.

O san-

O sanctam igitur Typographiam, quæ singulas capsulas ad
novum solatii genus videtur determinare! Faxit saltem DE-
US, ut Christiana hæc ænigmata talem inveniant spectatorem
& scrutatorem, qualem sancta hæc mysteria requirunt. Nam,
utin hoc argumento fimus prolixiores, vel ideo non est opus,
quod de pio nostri Brühlîi animo nemo dubitat. Proinde id
agimus, cujus gratia integrum impletum hoc est folium, o-
mnesq; nostros cives etiam monemus atq; etiam, velint erudi-
to huic Amanuensi suam commodare præsentiam, qui tot di-
sputationibus atq; Actibus Oratoriis suam comòdavit Scriptu-
ram: ne, dum Augustei Civis deducit exeqvias, ab Augustei Ci-
vibus videatur desertus. P. P. d. 24. Jul. M. DC. LXXVII.

